

Детето е най-истинското нещо в живота ми

Цялото ѝ име е Рени Александрова Гайтанжиева. Една от най-бляскавите звезди на попфолк небосклана е родена на 29 май в Плевен. Занимава се с музика от съвсем малка. Свири на цигулка, но още тогава пеенето я привлича неугържимо. Заявява на родителите си, че ще стане певица. Започва да се занимава професионално с музика съвсем млада. След като завършва училище, известно време е беквокалистка на дует „Ритон“. След това подписва договор с една от най-скъпо платените унгарски групи – Оксижен бенд, и заминава за скандинавските страни. Популярността ѝ расте и тя отказва предложения и избира Швейцария. Там в сръбските заведения за първи път започва да пее поп-фолк. Дотогава репертоарът ѝ включва поп и рок парчета на английски, испански и италиански. 1998-а е може би най-важната в кариерата ѝ – връща се в България и издава първия си албум - „Искам те“. Година по-късно подписва договор със сръбската Grand Production. На 28 юни 2004 г. се случва най-голямото събитие за Рени и най-големият ѝ успех, както тя самата го определя – раждането на нейния син Борис.

- Записа отново албум на сръбски.

- Това е четвъртият поред сръбски албум, който издавам, но пък 11-и в моята 10-годишна кариера. Аз от 20 години съм певица, затова и направих големия концерт в София „10 години с хитовете на Рени“. Хората ме знаят от 10 години, защото преди това съм пяла съвсем други стил музика – поп и рок хитове в скандинавските страни.

От 4 – 5 години не бях издавала нищо в Сърбия, но пък в България не съм спирала да работя. Издадох миналата година албума „Виж ме“, който е всъщност първият ми диск като независим изпълнител – след напускането ми на „Пайнер“. Неиздаването на албум в Сърбия толкова време е, защото през този период родих моя син Борис. Посветих се повече на него и на кариерата си в България. Работата ми там щеше да е свързана с много пътувания и постоянни участия. Отказах се точно в момент, когато бях на върха. Бях в десетката по продажби там. Но не съжалявам.

- Ще успееш ли да си върнеш позициите в Сърбия с този диск?

- За моя голяма изненада те не са ме забравили там, въпреки че толкова години не съм правила нищо за тях. В много сайтове се питат къде съм изчезнала, кога ще се появя отново. Дори в моя уеб сайт пишат фенове от Македония, от Сърбия. Всеобщото мнение е, че това е най-добрият албум, който съм правила досега. Наистина се радвам на тези неща, защото с всеки изминал албум се старая да правя все по-добри и по-хубави неща. Гледам песните да не са еднакви, да се различават

една от друга. Много по-лесно е да правиш песни, за които си сигурен, че по този стереотип минават, отколкото да експериментираш с абсолютно различни неща. Аз обичам експериментите, падам си авантюриста от малка. Феновете ми в България пък казват, че харесват повече песните ми на сръбски, отколкото на български.

- Музиката скъпо удоволствие ли е?

- Един голям концерт като този в НДК е инвестиция, която няма никаква възвръщаемост. Това е едно много скъпо удоволствие. Преди години, когато направих първите си концерти в НДК, от приходите можех да покрия разходите. Но тогава наемих на залата струващ 4 – 5 хиляди лева, а сега е 12 хиляди. Да не говорим за наем на апаратура, осветление, оркестър, сценография, заснемането на концерта. Цените на билетите пък не са се вдигнали, а и не искам и да насилавам хората с по-високи цени. Но се радвам, че препълвам залите.

- Освен музиката малкият Борис ли е другата ти голяма страст?

- На мен това ми е болната тема. Колкото повече расте той, толкова повече се привързваме един към друг. Доста късно родих – на 35 години, първо дете. Някак не осъзнавах какво се случва. Цял живот си сам, мислиш само за себе си, вече си изграден характер, не си на 20 години. В един момент се появява друг човек и ми беше трудно да осъзная, че трябва да се грижа и за него. Когато тръгвах към болницата с моята половинка Борис, нещо се уговаряхме и аз

му казах: „Нали ще дойдеш да
ме вземеш?“ А той ме поправи:
„Да, ще дойда да ви взема“. Аз
изобщо бях изключила къде
отивам и какво ще се случва с
мен. Трябваше ми време да свик-
на с мисълта, че има още един
човек и не съм сама. А сега, кол-
кото повече расте, толкова по-
вече не можем един без друг.
Като залепени сме, много се
обичаме. Постоянно се пре-
гръщаме и се целуваме.

- Как приема пътуванията ти?

- Много му е тъжно и много страда, когато ме няма. Но аз винаги гледам така да направя нещата, че примерно ако вечерта имам участие, през нощта пътувам обратно, за да може сутринта да съм с него. А като ме няма за повече време, дори и жената, която го гледа, усеща, че е тъжен, че има нещо, което му липсва. Но аз винаги гледам да компенсирам. Пътуваме двамата често, например взимам го с колата и отиваме на Боровец за два-три дни. Старая се винаги да компенсирам отсъствията си и да съм повече време с Борис, защото знам, че това е най-важното нещо. Кариерата и всичко останало е една суета и нещо изключително временно. Не мога да се откажа окончателно, но мога да разреда изявиите си. В името на детето си го правя. То е най-истинското нещо в живота на човек. Затова винаги съм казвала, че първо жената и мъжът трябва да си поживеят, да походят, да поработят, да станат независими и едва тогава да мислят за деца. Аз съм се наработила, находила съм се, наживяла съм се, сега мога да се отдам изцяло на детето си.

- Борис има ли данни за певец?

- В никакъв случай не искам да става музикант, още по-малко певец. Но е музикален, пее много песнички, научи ги е предивсичко от баба си, но и от детската градина знае песнички на немски, на английски. Въпреки че не знае какво означават. Винаги, когато имам възможност, му купувам детски музикални инструменти – синтезатор, китара. Дори веднъж купихме барабани, които вече са изтърбушени. Той много им се радва и с хъс и ентузиазъм тръгва към тях. Но е и спортна натура, което е взел пък от баща си. Тази борбеност и спортния хъс ги има. За мен спортът е много важно нещо, въпреки че не съм спортна натура. Признавам си – нямам го в себе си. Не обичам да се потя. На 4 години е, но тренира тенис на корт. Треньорът казва, че по принцип от 6-годишни ги записват, но поиска да го види. Борис е доста якичък, а има и желание, затова и започна да се занимава. Повече на игра го изкарват сега, но важно е, че се учи на дисциплина. Колкото е по-ангажирано едно дете със спорт, толкова по-добре. Дори възнамерявам да го запиша догодина и на плуване. На всичко, което е възможно, ще го запиша, за да не мисли за глупости.

►► Обичам експериментите, падам си авантюристка от малка.

► СЪРБИЯ

Отказах се точно в момент, когато бях на върха, но не съжалявам

► **ФЕНОΒΕΤΕ**

Казват, че харесват повече
песните ми на сръбски,
отколкото на български

